

Dr. Herman Berčič je dopolnil 80 let

Kolo življenja se nenehno vrti. To vemo in doživljamo vsi. Zavrtelo se je tudi za našega dolgoletnega učitelja in kolega dr. Herman Berčiča. Dopolnil je 80 let in prispel v obdobje, ki ga je znani zdravnik, specialist interne medicine dr. Josip Turk označil kot čas poznejših let. Ne čas betežne in nadležne starosti, marveč čas, v katerem se nabrane dolgoletne življenjske izkušnje in znanje s pridom izkoriščajo. To je torej čas, ki ga je prof. Drago Ulaga imenoval kot čas tretjega življenjskega obdobja, v katerem je še vedno mogoče kakovostno živeti. Govoril in učil je, da naj bo tudi to čas, ki ga je vredno živeti. Tudi prof. Berčič je ne le sprejel temeljna načela o zdravem življenjskem slogu, marveč je tudi sam tako učil in vse to skozi velik del svojega življenjskega obdobja na fakulteti, posredoval številnim generacijam študentom.

Daljnega leta 1962 je prvič prestopil prag takratne Visoke šole za telesno kulturo (še prej prag zgradbe na Taboru, kjer je takrat domovala šola), ki je kot je znano potem kasneje prerasla v fakulteto. Fakulteti je z nekaj krajšimi obdobji po diplomi ostal zvest vse do upokojitve leta 2008 in tudi še po tem. Vemo, da se je zapisal področju športne rekreacije oz. športu za vse in mu posvetil vse življenje. Po diplomi (1967), je na različnih institucijah deloval v praksi, leta 1973 pa je kot mlad asistent oz. predavatelj prvič stopil pred študente, danes uveljavljene Fakultete za šport.

Po podiplomskem študiju je leta 1976 magistriral v Ljubljani in leta 1983 doktoriral v Zagrebu. Veliko je sodeloval z zagrebško Fakulteto za telesno kulturo, danes Kineziološko fakulteto. Številnim generacijam študentov, še zlasti usmerjevalcem področja športne rekreacije, je širil obzorja in jim z gostovanji na sorodni visokošolski instituciji v Zagrebu kazal še druge študijske in življenjske poti. Sodelovanje med obema institucijama je bilo večletno in kakovostno ter zato tudi nagrajeno. Kineziološka fakulteta mu je namreč leta 2009 za dolgoletno uspešno sodelovanje na področju vsestranske obravnave športne oz. kineziološke rekreacije, podelila naziv zaslužni profesor. Sam pravi, da to v določenem smislu predstavlja tudi vrh njegove akademske kariere.

Vrsto let je na fakulteti vodil Katedro za športno rekreacijo. Dejavno se je udeleževal številnih mednarodnih kongresov in simpozijev ter z obogatenim znanjem prihajal med študente. Po zgodnjem odhodu prof. Ljuba Jovana, je veliko sodeloval s

prof. Dragom Ulaga. Skupaj sta na primer leta 1974 odšla v Moskvo na svetovni kongres o športu v sodobni družbi.

Na področju športne rekreacije je hkrati deloval pedagoško in strokovno, bil pa je tudi raziskovalec in spodbujevalec timskega raziskovalnega dela. Kot učitelj je bil mentor številnim diplomantom, nekaj specializantom in magistrantom ter dvema doktorantom. Kot vabljeni predavatelj se je odzval vabilu treh tujih univerz. Veliko je raziskoval in vodil številne raziskovalne projekte, ki so bili usmerjeni predvsem v prakso na področju športne rekreacije v bi-

valnem in delovnem okolju ter v povezavi s turizmom.

Na fakulteti je dejavno deloval več kot 35 let in preko študentov prenašal teoretična znanja in spoznanja ter nenehno širil ideje o zdravem življenjskem slogu obogatenem s športnimi vsebinami. Bil je strokovni sooblikovalec številnih promocijskih akcij za širjenje športne rekreacije med prebivalci Slovenije ter spodbujevalec kakovosti njihovega življenja. Na ravni takratne Jugoslavije je opravljal več funkcij in kot delegat v različnih telesih posameznih organizacij na področju športne rekreacije uveljavljal strokovne poglede Slovenije. Enako je dejavno deloval v različnih zvezah in organizacijah za športno rekreacijo v Sloveniji pa tudi pri vladi republike Slovenije na navedenem izseku športa.

Veliko se je, tudi s sodelavci, zlasti z dr. Borisom Silo, ukvarjal s športno rekreacijo v delovnem okolju. V ospredju so bili obiski posameznih tovarn (danes podjetij) in snovanje strokovnih timov strokovnjakov. Te so večkrat vodili zdravniki, specialisti s področja medicine dela s številnimi organizatorji športne rekreacije, ki so končali višješolski študij športnorekreacijske smeri na fakulteti. Skupaj so velikokrat orali ledino v svojem delovnem okolju. Verjel je tudi v številne sodelavce zunaj fakultete, ki so po končanem študiju prevzemali vodilne vloge v razvoju tega področja. Sam pravi, da je lepo biti učitelj, ko študenti »splezajo na tvoja ramena«, in še čez ter na strokovnem področju ustvarijo presežke. Kako je prišel na področje športnorekreativnega udejstvovanja oseb s posebnimi potrebami je posebna zgodba. Takrat na fakulteti v začetku niti slutil ni, da bo iz tega sodelovanja nastal doktorat. Invalidi so ga veliko naučili, še zlasti o smislu in bistvu življenja z omejitvami oz. z gibalno oviranostjo. Del bivanjske modrosti je povzel po njih, pa čeprav se takrat še ni govorilo o inkluziji pri delu oseb s posebnimi potrebami.

Pisal je veliko. Zato je bil odgovoren prof. dr. Franc Pediček. Verjel je v študente takratne Visoke šole za telesno kulturo. Odpiral jim je širše horizonte in govoril, da za dobro pisanje niso izbrani le študentje Filozofske fakultete, ali takratne Fakultete za sociologijo, politične vede in novinarstvo. Sadovi so se kmalu pokazali. Napisal je več samostojnih znanstvenih monografij in pri številnih sodeloval kot soavtor. Z objavljenimi referati je sodeloval na mnogih domačih in mednarodnih posvetih, kongresih ter sim-

pozijih. Številne njegove objave, tudi skupaj s sodelavci, so danes na voljo.

Odprtost v mednarodni prostor in sposobnost tesnega sodelovanja z mnogimi tujimi strokovnjaki, ki so bili v svojih državah nosilci razvoja športne rekreacije oz. športa za vse, mu je pomagala stskati mrežo ekspertov in odličnih poznavalcev navedenega področja ter vzpostaviti številne trajne vezi. Posledično je v mednarodnih znanstvenih združenjih in organizacijah opravljal več pomembnih nalog, ter pridobljena znanja v tujini prenašal v domače univerzitetno okolje.

V preteklem obdobju je vodil programsko oblikovanje slovenskih kongresov športne rekreacije, pri katerih še danes sodeluje. Ves čas se je zavzemal za povezovanje športne ter medicinske stroke in znanosti. Bil je član projektne skupine za oblikovanje Nacionalne strategije HEPA, za promocijo gibalno/športne dejavnosti za zdravje, kjer je vodil podskupino za osebe s posebnimi potrebami. Prav tako je bil član ekspertne skupine za izvajanje CINDI programa pri Ministrstvu za zdravje republike Slovenije.

Danes je še vedno aktiven. V naši osrednji strokovni reviji Šport redno objavlja prispevke s področja športne rekreacije oz. športa za vse, pa tudi druge tematske

sestavke. Kot urednik revije sem mu za to še posebej hvaležen. Tvorno sodeluje pri programskem snovanju kongresov športa za vse in kot podpredsednik programskega sveta prispeva določen delež k neprekinjeni predstavitvi in obravnavi različnih vsebin, ki so ključnega pomena za razvoj športne rekreacije oz. športa za vse v slovenskem prostoru.

Večkrat je dejal, da je »otrok gora«, zato je bil pred leti potreben samo korak do priključitve Združenju vojaških gornikov Slovenije. Danes v navedeni organizaciji aktivno deluje in vključuje znanja ter spoznanja športne stroke in znanosti v nekatere dejavnosti, ki so povezane s preteklimi športnimi dogodki v slovenski vojaški zgodovini in tudi v sedanjosti. Še nekaj je zaznamovalo njegovo delovanje v zadnjih letih, ki prav tako korenini v njegovem zgodnjem otroštvu in v šolskih letih. Postal je predsednik oz. starosta Sokolske zveze Slovenije, v okviru katere si prizadeva za uveljavitev posodobljenih sokolskih načel ter etičnih in moralnih norm v današnjem družbenem in društvenem okolju.

Spoštovanemu kolegu želimo še mnogo ustvarjalnih let.

Frane Erčulj